

Expediční deník – Apuseni 11.7. - 20.7. 2008

Příjezd (11.7.2008)

Nepříliš zajímavá, ale velmi důležitá část byla, dostat se do našeho cíle – pohoří Apuseni, nacházející se v západní polovině Rumunska. Během shromáždění celé výpravy a následného odjezdu pryč z Prahy nedošlo k žádným větším komplikacím – i přes to, že někteří účastníci měli problém najít dané nástupiště. Odjeli ale všichni úspěšně vstříc Brnu, hranicím Slovenska, Maďarska a konečného Rumunska. Není potřeba blíže popisovat nezáživnou cestu autobusem, o tom, jak jsme po cestě nabrali další výletníky z Moravy a o našem přespání v lesíku, kde nás velmi ochotně celou noc doprovázel všemožný méně či více přítulný hmyz.

Druhý den náš autobus konečně dorazil do požadovaného cíle – otevřela se nám Belioara a dokonalá krajina Rumunských hor. Po vřelém uvítání několika krav a milých cizinců následovalo zabydlení se v táboře – kam jsme se dostávali dřevěným můstkem přes říčku Aries, která se táhla celým údolím. Odkázání na své schopnosti – popřípadě lepšího vybavení i lehčí techniku – jsme přežívali v této vesnici po dobu 10ti dní, z čehož dva dny byla jedna velká výprava na Muntele Mare, ale o tom se dozvíte níže...

Neuběhla dlouhá doba a vydali jsme se vstříc úkolu, který nás zde čekal...

Výstupy, výlezy a sestupy.

Akce Scarica (12.7.2008)

Zanedlouho po našem velkém příjezdu jsme se vydali na výstup, směřovaný do vápencové přírodní rezervace Scarica, který byl označen za „lehčí a nenáročný“, ale i přes to se během cesty několik lidí hroutilo na odpočinek i tam, kde ti zdatnější odvážně pokračovali. Únavu přemohl oběd, naši morálku přemohl fakt, že nejsme ani v polovině.

Následoval poněkud strmější výstup, ale to nebyla žádná velká výzva. Podivné fazole v mém batohu mi dodaly dostatek síly zdolat další vrchol, kde se nám těsně pod ním naskytla možnost rozhlédnout se po krajině, kterou si doposud člověk netroufl zohyzdit. Cesta přímo přes lesy a přes kopce by nám trvala nejméně týden – my jsme měli to štěstí, že jsme znali cestu...

V těchto krajinách se nachází bohatá flora a fauna, které zahrnují rostlinné a živočišné druhy, jenž se u nás vyskytují vzácně, ne-li vůbec.

Avšak tyto krásy lze obdivovat na fotografiích...

(**internetová adresa:** <http://www.gymkc.cz/galerie/-Apuseni-2008-/080711-20-apuseni.html>)

Poznávajíc zdejší krajinu a přírodní kultury, vystupovali jsme dále, až jsme dosáhli vrcholu – pro všechny to byla myšlenka, že je konec – ale většinou hned po vrcholu přišlo něco podobně nebo někdy i více náročného – sestup.

I ten jsme zvládli a nutno i říci, že v celkem slušném čase – naše výprava byla údajně rychlejší a statnější než předchozí, která se prý skládala ze starších účastníků.

Nebylo však dne, kdybychom nepodnikali nějaký výstup – kromě jednoho, který byl volný - ale i v ten den jsme opět někam chodili :)

„Volný den“ - Monastýr (13.7.2008)

Podstatná většina výpravy se tento den vydala do Monastýru – místního náboženského centra. K tomu však přísluší i oblečení, které věřící schvalují – zakrývající většinu těla, a u ženského pohlaví to bylo i přísnější. Navzdory počasí, které dlouhým rukávům nepřálo, jsme poznávali životní styl, náboženství a celkový běh této unikátní budovy – a hlavně lidí, kteří ji obývali. Hned po této návštěvě jsme navštívili i starý lom, kde se dali nasbírat celkem zajímavé nerosty. Velmi krátká kapitola příběhu, netrvalo to dlouho a navíc jsem se neúčastnil.

Během týdne jsme podnikli více cest, a hlavně výstupů, ale žádné nebyly příliš výjimečné a natolik

zajímavé jako ty, co uvádím. Naši návštěvě se nevyhnuly ani dvě blízké vesnice, přes které jsme se většinou vraceli a nakupovali zde zásoby, potřebné pro naše přežití.

První z nich byla Posaga De Rios, druhá Segagea. Obě byly větší než naše domovská Belioara, a nacházely se zde menší obchůdky, a ceny byly více než výhodné :)

Zajímavé bylo, že nám celkem často sloužily jako prostředek dopravy z těchto vesnic do Belioary právě auta, která jsme stopovali. Rumunští občané jsou opravdu vlídní a ochotní. Během cesty se nám několikrát naskytla možnost poslouchat jejich úžasné rádio a ještě zajímavější rozhovory...

Muntele Mare, Pietrolul (18.7-19.7. 2008)

Dvoudenní výlet byl před námi. Přípravy byly velkolepé – alespoň co se týká mne. Předvečer jsme nakoupili dostatek jídla, pořádně nacpali hladové žaludky a šli brzo spát. Vstávali jsme velmi brzo ráno, pohotově naložit stan na záda a honem na kopce. Někteří chytří lidé vzali úsporně jeden stan dohromady, po cestě se střídali – takže tam, kde někteří padali únavou, my jsme s úsměvem předali stan někomu jinému...z těch, co ve stanu později spali, samozřejmě. Zdálo se, že byli všichni chytří, neboť dřtivá většina spala po více ve stanech, a ten zbytek neměl velký stan, takže to nebyla velká zátěž. Netrvalo dlouho, vylezli jsme nahoru na první část, a následovala menší krajinka, kterou obývali místní medvědi – nacházeli jsme jejich stopy, kam jsme jen pohlédli. I přes to byla pravděpodobnost malá, že bychom nějakého potkali, poněvadž by nás slyšel dřív než my jeho viděli a vzdálil by se. Během naší tiché cesty skrz jsme se dozvěděli zajímavé věci o medvědech v Apusenách, kteří se dle výkladu zdáli býti neškodní.

Následovala velmi oblíbená svačina...

A další výstup. Bylo to po blátivé cestě, zřejmě nějaká stezka dřevorubců nebo něco podobného.

To nebylo nic, proti tomu, co přišlo později...

Přímo úměrně, jak stoupala nadmořská výška, stoupala i náročnost terénu.

Po příjemném mechu a velké vzdálenosti stromu od jiného stromu, přišli nízké jalovce, ale dostatečně vysoké na to, aby nám bránili v pohodlné cestě. Lidé padali, a padali. Jalovce štípaly. A mezi nimi byly skryté zákeřné kameny, které ještě zhoršovaly cestu. Tu jsme se naučili procházet hard-core terén – kromě potřhaného oblečení jsme to přešli bez komplikací. Cestu nám zpříjemňovaly borůvky, které ale byly z většiny kýmisi otrhány či sežrány. Naštěstí po jalovcích následovala rozlehlá louka, s krásným romantickým výhledem na vojenskou základnu.

A konečně, viděli jsme dva největší vrcholy – Muntele Mare (1826 m.n.m) a naproti stejně obtížnými jalovci zarostlý Pietrolul (1749). Co bychom to byli za výpravu, kdybychom nezdolali oba vrcholy a přitom se nestihli několikrát vyfotit. Při návratu přes obtížné neprostupné a ještě větší jalovcové keře jsme se oddělili od osoby, která nás vedla – a navigace zůstala na nás. Tu jsme si zdatně procvičili, neboť po chvilce bloudění jsme začali taktizovat, a porovnávali jsme naši polohu vzhledem k pohledu na druhý vrchol.

Skupina se typicky lidsky rozdělila na dvě, neboť jedna zastávala tuto cestu a ta druhá zase jinou.

Ale ukázalo se, že naše skupina měla pravdu – přišli jsme dříve :)

Přišla i kritika našich omezených navigačních schopností... a následný finální výstup na Muntele Mare, kde se nachází onen Rumunský vojenský prostor.

Předtím se ale mezi těmito dvěma kopci nacházela rozsáhlejší bažina, rašeliniště a Bůh ví co ještě. Téměř každým krokem jsme si namočili boty, několikrát se nám podařilo i propadnout se celou botou a poté jí lovit v promočeném blátě. Obzvláště obtížné bylo odstraňování zaschlých či mokřých zbytků z ponožek. Čvachtání bláta a rašeliny – tedy u těch, co neměli pořádné boty – se ozývalo až do večera, kdy si někteří experti sušili své ponožky a boty u ohně.

Ze strachu před vojáky jsme ukryli batohy do nedalekého křoví a stoupali bez nich. Nahoře, jak jinak, bylo focení a urychlený odchod z tohoto prostoru. Následoval dlouhý pochod po cestě, kde jsme si mohli z mnoha pitných pramenů nabrat vody kolik nám flašky stačily. Po cestě jsme ještě zaregistrovali, kde a jaké části lesa dříve vyhořely a sledovali jsme postupnou obnovu matky přírody.

Vytvořili jsme menší tábor na palouku u lesa, kde byly natolik seschlé stromky, že bylo možné je

vyrvat ze země a naházet do ohniště. Večer jsme založili oheň, u kterého jsme jedli a sušili ponožky. Ráno byla opět brzká doba na vstávání. Někteří nestíhali sbalit své stany – proto vyšla jedna skupina první a zbytek doháněl. Naštěstí, pro opozdilou část, se první skupina rozhodla počkat u velkého množství borůvek, které během čekání dočista zmizelo :)

Podle některých nejlepší den celé výpravy – v klidu jsme došli zpět „domů“, dost času na úklid, oběd a nutný odpočinek. A večer? Nás čekala tři jehňata!

Večer nastal a jehňata se proměnila v několik misek plných kusů výborného masa. Krvežíznivě a vyčerpaně jsme pojedli, a následovali i palačinky. Náš poslední den skončil.

Další den ráno jsme byli sbaleni mnohem dříve než ti z Moravy, takže jsme čekali až se vypraví. Během tohoto nudného čekání se nám podařilo získat originální rumunské skladby... z čehož jedna nás vytrvale budila asi ve tři ráno v noci... Opilý rumunští občané pouštěli pořád dokola jeden a ten samý song tak nahlas, že se to ozývalo přes celé údolí. Pochopitelně to množství lidí vzbudilo... Až na pár výjimečných. Během cesty domů se nevyhnula naší návštěvě vesnice, která měla po celém dlouhém náměstí samé obchody, kde se dala smlouvat cena. Dalo se tu sehnat všechno – od vlčích kůží po přesýpací hodiny. Já si ovšem koupil jen Ice Tea a zpět do autobusu.

Dle mého skromného názoru se tato výprava zdařila – poznali jsme místa, kam se někteří lidé nedostanou a prožili to, co jiní neprožijí. Setkali jsme se s Rumuny z horských osad, odnesli si zajímavé suvenýry.

Jan Petrák